

lerne i paragraffens stk. 1, 1. pkt., d.v.s. efter en objektiv ansvarsregel, jfr. betænkningen side 66.

I *stk. 3* er det endvidere udtrykkeligt nævnt, at fogedrettens afgørelse skal træffes ved kendelse.

Til § 506, stk. 2.

I forhold til det tidligere fremsatte lovforslag er bestemmelsen ændret ved, at ordene »eller stadfæstet« i 1. pkt., og »eller stadfæstes« i 2. pkt. er udgået. Stadfæstelse af en fogedforretning finder sted i tilfælde, hvor der af skyldneren rejses indsigelse mod en udlægsforretning, der er foretaget af en pante- eller toldfoged, jfr. § 6 i det samtidig fremsatte lovforslag om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m. v., og hvor fogedretten ikke tager indsigelsen til følge. Justitsministeriet har imidlertid fundet det rettest, at reglerne om appel af disse afgørelser optages i inddrivelsesloven, jfr. forslag til sidstnævnte lovs § 7.

Til § 509, stk. 3.

Efter betækningsudkastets § 509, stk. 3 og 4, kan skyldneren ligesom efter den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 509, stk. 4, give afkald på udtagelsesretten efter § 509, stk. 1 og 2. Et forhåndsafkald kan efter stk. 3 tilbagekaldes, indtil udlæg er foretaget.

Denne adgang for skyldneren til at give afkald på udtagelsesretten efter § 509, stk. 1 og 2, er formentlig, selv efter de foreslåede udvidelser af denne udtagelsesret, kun af meget begrænset betydning for kreditgivningen. Hertil kommer, at afkaldet gives på et tidspunkt, hvor skyldneren ikke altid kan overse rækkevidden af afkaldet, idet afhentning og tvangsauktion typisk ligger et stykke fremme i tiden, og skyldneren regner med at kunne overholde en afdragsordning, således at han ikke mister de udlagte genstande. De samme hensyn, som har ført til, at forhåndsafkald anses for uforbindende, jfr. betænkningen side 75, taler derfor efter justitsministeriets opfattelse for, at udtagelsesreglerne i § 509, stk. 1 og 2, gøres præceptive, således at skyldneren ikke gyldigt kan give samtykke til udlæg i aktiver, der omfattes af stk. 1 og 2. Dette er præciseret i forslaget § 509, stk. 3, der erstatter betækningsudkastets § 509, stk. 3 og 4.

Til § 510, stk. 1.

Udlægsudvalgets betænkning indeholder s. 77, 2. spalte, sidste afsnit, og s. 78, 1. spalte, 1. afsnit, nogle bemærkninger om foretagelse af særskilt udlæg i tilbehør til landbrugsejendomme. Udvalget har over for justitsministeriet oplyst, at disse be-

mærkninger som følge af en teknisk fejl er medtaget i betænkningen, da de henviser til et tidligere lovudkast.

Til § 511, stk. 1.

Bl. a. på baggrund af udtalelser under 1. behandlingen af det tidligere fremsatte lovforslag har justitsministeriet påny overvejet spørgsmålet om adgang til udlæg for private krav i fremtidige, d. v. s. endnu ufortjente og uforfaldne, lønindtægter.

Som anført i udlægsudvalgets betænkning s. 81 er lønindeholdelse en effektiv og billig inddrivelsesform. For skyldneren er det en fordel at undgå tvangsrealisation af løsøre, der erfaringsmæssigt sælges betydeligt under brugsværdien. Gennem lønindeholdelse vil man endvidere have mulighed for at undgå de stødende tilfælde, hvor skyldnere med betydelige lønindtægter og levestandard i overensstemmelse hermed har indrettet sig således, at udlæg ikke kan foretages.

Imod lønindeholdelse taler navnlig, at man her ved angriber det økonomiske grundlag for skyldnerens og hans families tilværelse, således at man risikerer, at lønindeholdelse i overvejende grad vil styrke fordringshaverens stilling på skyldnerens bekostning. Adgang til lønindeholdelse måtte under alle omstændigheder begrænses, således at hele lavtlønsområdet, i hvert fald for forsørgere, blev undtaget. Hertil kommer, at lønindeholdelse kun kan anvendes over for A-skatteydere og kun for deres nettoindtægt. I en række tilfælde vil muligheden for lønindeholdelse dernæst begrænses af, at der i forvejen tilbageholdes løn for børne- og hustrubidrag ifølge lov om inddrivelse af underholdsbidrag. Reglerne om transgbeneficiet vil kunne påvirke en yderligere begrænsning, idet man måtte tage fornødent hensyn til skyldnerens udgifter til mad, bolig etc. En regel om lønindeholdelse vil derfor i første række kun omfatte lønmodtagere med gode indtægter, og disse personer er formentlig i forvejen de mest solide betalere. Reglen ville derfor formentlig kun få en begrænset betydning. Hertil kommer, at fogedretten efter forslaget § 525, stk. 1, kan bestemme, at udlagt løsøre ikke må fratages skyldneren, så længe denne overholder en afdragsordning, der er fastsat af fogedretten og tiltrådt af skyldneren. Denne regel må antages i mange tilfælde at tilskynde skyldneren til at betale gælden af sin løn, således at tvangsauktion undgås.

På denne baggrund har justitsministeriet ikke fundet det hensigtsmæssigt at foreslå indførelse af adgang til lønindeholdelse.